

Деница Минчева

Силвин

Остават по-малко от три часа до началото, а тя още не е решила.

Силвия, крехко създание, което някак не оставя впечатление за безпомощност, се вглежда за пореден път в брошурата.

Добре, добре – да премисли всичко отново. От една страна тя има нужда от пари – квартирата, храната, студентската такса – проста и конкретна необходимост, която не търпи отлагане. От друга – източниците за набавяне на пари далеч не са изобилни. Откакто са ограбили денонощния магазин, в който е работила, Силвия дори не се е опитвала да си намери нова работа. Родителите ѝ са се отрекли от нея в мига, в който е станало ясно, че не е в състояние да допринесе финансова полза за семейството. Във всеки случай не и по начина, който те са имали предвид – вярно е, че мъжът, който са ѝ избрали, не е съвсем престарял, но това е най-доброто, което може да се каже за него. Приятелите ѝ до един са в нейното или в малко по-добро положение и повечето вече ѝ се явяват кредитори. И тази брошура.

Силвия за първи път попада на подобно предложение, макар че е чувала за това и преди. Едва е успяла да погледне младежа, който е тикнал брошурата в ръката ѝ и сега малко съжالياва. Може би го познава, може той да знае нещо повече. Въпреки че е много по-вероятно той самият да е приел да раздаде срещу заплащане няколко брошури, за които не знае нищо особено. И все пак на Силвия ѝ се ще да научи нещо повече. Тя усеща как неотклонно я притискат от една страна необходимостта, а от друга почти параноичното подозрение, че „има нещо гнило в тая работа“. И все пак... по света има толкова много лекарства и все в един момент те са били тествани върху хора. „Да, а ти да познаваш такъв човек?“, ехидно вмята нейната по-скептична личност. Е да, но властите не биха позволили да се експериментира с опасни вещества, нали. Скептичната за малко да се задави от смях – „Властите, ако не си забелязала, не позволяват и разпространението на дрога“. Не, не може да приеме, че нещо незаконно или опасно би се вършило толкова открито и нагло. Ще отиде. Да, ще отиде.

* * *

За малко да закъснее. Градския транспорт и уличното движение даже не желае да ги коментира. Но докато върви от спирката към обявения в брошурата адрес попада на злобен мършав пес – от тези, които не лаят. Обикновено ги избягва внимателно, но сега се е замислила за предстоящия експеримент. Забелязва го едва, когато се мята към крака ѝ. За съжаление обаче няма време да се отбива в аптека. Затова само

придърпва крачола на панталона надолу над охапания си глезен. Всъщност то не е и наистина охапване. Зъбите на злобарчето само са я одраскали, макар че от раничките се процеждат няколко капки кръв.

Докато стигне на адреса Силвия почти е забравила кучешкия инцидент, погълната от мисли, за това какво я очаква. Оказва се, че е чела твърде много книги. Посрещат я любезни стерилни хора в медицински престилки. Настаняват я в приятна стая заедно с другите кандидати, обясняват ѝ подробно целта на процедурата (която е пресилено да се нарече експеримент), като не спестяват и възможните рискове. Всъщност в опита няма да се използва никакъв нов, загадъчен медикамент, а вещества, чието въздействие върху човешкия организъм е добре известно. Причината да се повежда експериментът е, че в страната е пристигнал американски професор (по някаква програма, спонсорирана от някаква международна институция), който има за цел да обучи няколко подбрани студенти в методиката за експериментално тестване на медикаменти по двойно слепия метод. Т.е. групата на хората участващи в експеримента се разделя на две – на половината се инжектира същинският медикамент, а на другата половина – дестилирана вода, като нито лекарите нито опитните обекти („Бр-р-р“ – нова вметка от Скептичната) са наясно на кого какво е инжектирано. Така е сигурно, че някой от тях няма да си въобрази наличието на симптоми у някого само защото знае, че той действително е под въздействие на медикамента. Изобщо, от всичко става ясно, че единствената опасност може да възникне от евентуална алергична реакция, при това вероятността за подобен проблем е пренебрежително малка.

Силвия най-после се отпуска. Няма нищо загадъчно и страшно – просто малко „easy money“. След встъпителната беседа ги въвеждат в просторна амбулатория, която си изглежда съвсем професионално и лекарски. Силвия предполага, че това е новооткрита или предстояща да бъде открита частна клиника. Затова адресът не ѝ е познат. Тя се отпуска на леглото си без да обръща особено внимание на ентузиазираното бръщолевене на американския професор или на доста нескопосания превод на българския му колега. Сега, след като тревогата е утихнала, а Скептичната мълчи намусена, Силвия може отново да потъне в обичайното си премисляне на плана за оцеляване до края на месеца. Симпатичен стажант се приближава към нея и ѝ слага инжекция. Приблизително пет минути по-късно Силвия е в безсъзнание.

* * *

Повечето от нещата, които са се случили в следващите дни ѝ се губят. Доколкото разбира от едно от момичетата озовали се с нея в онази амбулатория и която идва да я посети в болницата („Защото тайно се е надявала, че ще пукнеш по особено мъчителен начин или поне ще бъдеш жестоко обезобразена“ – Скептичната), ѝ разказва някои подробности. Макар Силвия да не помни, изглежда е припаднала по доста драматичен начин, с всичките му там екстри, понеже американския професор за малко да се задави със сладникавата си усмивка. Избила я е пот, получила е гърч и е докарала медицинския персонал до истерия. От обилно леещата се информация става ясно, че Силвия е прекарала в болницата около седмица преди да дойде на себе си. До този момент, Силвия е някак апатична, тя помни обяснението за възможната алергична реакция и, макар да са им обяснили, че шансът е много малък, Силвия си знае, че ако в пространството витае отрязък безстопанствен лош късмет, тя е най-вероятния човек да го докопа. Сега обаче нещата добиват друго значение. Била е в безсъзнание цяла седмица! Дали пък не е било кома!!! Това изобщо не звучи като обикновена алергия. Всички забравени страхове се надигат в Силвия – лекарите са объркали медикамента и са я отровили. Или още по-лошо – подвели са ги да мислят, че експериментът е безопасен и са ги заразили с нещо ужасно! Точно когато истерията се развихря в стаята влиза лекар. Бързивата посетителка ѝ пожелава скорошно оздравяване и си тръгва. Лекарят разглежда картонът на Силвия. Прелиства страници, които вероятно са резултати от изследвания, дори вдига към светлината една рентгенова снимка. Папката изглежда доста обемна и това само засилва опасенията на Силвия. Накрая лекарят спира да сумти и да прелиства страници. Остава картона настрана, придърпва стол, сяда до Силвия, кръстосва ръце и се опитва да си придаде нещо като приветлив вид. След общите приказки от типа, как се чувства, има ли оплаквания и прочее баналности, лекарят сменя темата. Пита я дали ѝ е известно в семейството и да има болни от някакви хронични или наследствени болести и се преструва, че въпросът му е неангажиращ и хипотетичен. Силвия обаче е гледала достатъчно много серии на „Спешно отделение“ и не може да бъде заблудена. Паниката отново се надига, но вече я гризат съвсем други подозрения. Тя настоява лекарят да ѝ каже дали има нещо нередно в изследванията, тя моли и в крайна сметка почти крещи. Накрая лекарят решава да разиграе ситуация тип „Добра новина“ – „Лоша новина“. И започва с лошата – на Силвия са направени цялостни изследвания, понеже, когато е пристигнала в болницата не е било ясно какъв е проблемът. В хода на изследванията е

установено, наличието на неидентифицирано твърдо образуване в лявата гърда на Силвия. По-нататъшните изследвания потвърждават – Силвия има рак на гърдата.

* * *

Мъгла. Самолетът се приземява сред нея. Силвия се е свила в креслото си и трепери. Нещо ще се случи, нещо ще се обърка. Не може да е чак такава късметлийка. Веднъж ѝ се размина, но сега едва ли ще има този късмет. Тъпият самолет ще се пръсне на хиляди, милиони, милиарди парченца и всички ще умрат. Всички, всички!!!

За първи път гласът на скептичната личност в главата и звучи успокояващо: „Стига си циврила. Никой няма да умира. Ти сериозно ли мислиш, че ще поверят толкова скъпа и сложна машина единствено в ръцете на един несъвършен човек? Не, тук всичко се управлява от компютри, а на тях не им пука за мъглата.“

„Един несъвършен човек.“ Фразата сякаш отеква в ума ѝ – един несъвършен човек, един съвършен човек. Все едно къса листата на маргаритка – обича ме, не ме обича; ще живея, няма да живея. Тя ще живее. Още не ѝ се вярва. След онзи кошмарен следобед в болницата нещата са се развили с главоломна скорост и в главозамайваща посока.

Шокът от лошата новина е толкова силен, че Силвия дори не помни, че докторът ѝ е обещал и добра новина. У Силвия се надигат едновременно истеричен смях, след като осъзнава в каква сапунена мелодрама се окзва героиня, ярост – заради изплъзващия ѝ се живот и блудкаво самосъжаление. Когато медицинският персонал най-после успява да я успокои (с помощта на медикаменти, мили думи и два шамара), вече се свечерява. Тогава докторът най-после успява да стигне до втората част на вица – добрата новина. Всъщност не е ясно защо съществува добра новина. Няма нито логично обяснение нито конкретна причина, но е факт. Раковото образуване, открито в организма на Силвия дегенерира. Силвия е объркана. Не разбира нито какво означава това, нито защо е добра новина. Обясняват ѝ. Изглежда, въпреки крехката ѝ възраст, в тялото на Силвия се е развил злокачествен тумор, който тя, улисана в борбата си за оцеляване, не е забелязала. Известно време туморът се е развивал по всички известни правила, доколкото има правила относно туморите. Образуването е нараствало, появили са се първите наченки на метастази. И изведнъж всичко това е спряло. При това не просто спряло, а процесът върви в обратна посока. За една седмица откакто е открит, туморът е намалял с около милиметър и диаметърът му продължава да

се свива. Това само по себе си е чудесно, продължава докторът (който явно като всеки лекар не може спокойно да приеме една добра новина), но е медицинска загадка. Той се чуди... Тя дали... Този случай е уникален. Вероятността да се повтори е отчайващо малка. Те като лекари са длъжни да установят какво се е случило, за да помогнат и на други пациенти. В този момент нещата започват да се избистрят пред Силвия. Иронията ще я убие – цялата тази безвкусна, нелепа ситуация се дължи на решението ѝ да припечели малко пари от един експеримент. А сега се оказва, че уверено се е насочила към кариерата на опитен образец.

Да, естествено, тя разбира. Всички тези възможности, тази огромна надежда...

Който си мисли, че мозъкът на една блондинка може да служи за всичко друго освен за калкулатор, очевидно не е срещал блондинка, която изчислява евентуални изгоди.

И ето я сега в самолета, на път да се приземи сред мъгла и неизвестност в страната на големите очаквания, големите възможности, големите пари и въобще всичко голямо – Америка!

Подробните изследвания в Европа, макар да не са окончателни, са очертали крайно любопитна картина. В тялото на Силвия са открити микроорганизми напълно непознати на науката. Силвия, естествено, е чувала, че учените всеки ден откриват нови видове, но никога не си е представяла, че е възможно да се направи такова откритие в собствено-то ѝ тяло. Оказва се, че тези микротипчета са устновили много странна симбиоза – срещу символични количества храна, които получават от организма на Силвия, те отделят вещество, което убива раковите клетки и нищо друго освен тях. Иначе казано – в тялото на Силвия се произвежда лекарство против рак.

Естествено лекарите са във възторг. Всяка медицинска организация, от всяка възможна държава иска да узнае подробности, да получи проби, да види Силвия („Най-добре консервирана във формалдехид“ – отеква ехидно в главата ѝ) и, ако може, да експериментира с нея. Предстои да се отговори на толкова много въпроси – дали ако същите микроорганизми се инжектират в тялото на друг болен, ще се получи същият ефект; само ракът на гърдата ли се влияе от това възшебно вещество; какво ще стане с малките гадинки, когато раковото образуване се стопи до последната събъркана клетка? И най-важното – от къде, по дяволите са се пръкнали? Всъщност Силвия си мисли, че има отговор на този последен въпрос. Тя си спомня ясно деня на експеримента. Помни и дребното, рошаво злобарче, което я ухапа и тя едва не закъсна. Твърде

добре си спомня, че, макар песът да не я ухапа сериозно, кожата беше пробита, потече кръв. Да, спомените на Силвия от този ден са доста ясни, но нейният мозък вече е напрвил съответните изчисления. Ако вземе да сподели този малък детайл, току виж вместо да се концентрират върху нея учените от цял свят хукнали да издирват малък злобен български помяр, вероятен първичен източник на уникалния микроорганизъм.

Най после проклетият самолет е на земята. Америка я очаква и Силвия няма да я разочарова.

* * *

Хотелът е скъп. Стаята мирише хубаво, ваната е като малък басейн, а телевизорът има 258 канала. След малко ще дойдат да я вземат. Ще присъства на конференция по въпросите на българския микроорганизъм ракоубиец. Той, впрочем, още си няма популярно име. Може пък да го нарекат Силвин.

Конференцията се очаква с огромен интерес и от медиите, защото учените вече имат доста добра идея какво би се случило с микроорганизмите след изчезването на рака. Тъй като те не се хранят от тумора, а го унищожават, най-вероятно след изчезването му те ще продължат да си съществуват тихо и да действат превантивно срещу появата на нови ракови клетки. А това отваря съвсем нови възможности – дали ако се инжектират в здрав организъм тези клетки няма да действат като ваксина? Лекарското съсловие е на път да изпатне в групов екстаз.

Дори не предполагат колко лесно всичко това е можело да им се размине – ако родителите ѝ не са я отрязали и тя не се е нуждаела от пари; ако онази брошура не е попадала в ръцете и; ако по пътя за онзи експеримент не я е охапало куче... Или дори ако я е ухапало твърде сериозно и тя не е успяла да стигне на посочения адрес – ракът е щял просто да деградира до пълното изчезване, а тя нищо не би научила за чудодейното си изцеление. Толкова много дребни и не толкова дребни неща – ако само едно не се е случило... Силвия се чувства сякаш е на ръба на прозрение. Сякаш е фигурка, която вдига очи от игралната дъска и вижда ръката, която се протяга към нея, за да я премести едно квадратче напред...

Телефонен звън.

В главата на Силвия се затръшва врата. Прозренията ще почакат. Бележитите учени представляващи обилно спонсорирани медицински

програми са с предимство. А и на кого му пука, че е пионка в нечия игра щом печели.

– Госпожице, колата дойде за Вас.

– Да, идвам.

И Силвия тръгва.

19.10.2004 – 30.10.2004, Русе

КРАЙ

© 2004 Деница Минчева

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/169>]